

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558532304/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

han den kjække Esberns Sønnen og deres tilkommende Svogre til at følge med til Ribe, hvor Kongen nu samlede sine bedste Mænd omkring sig.

«Strengt Hr. Ridder! – afbrød Fru Helene ham – vil I skræmme Livet af mig og mine Døttre og paa cengang berøve os al mandlig og ridderlig Bevogtning her paa Gaarden? I og Kongen har nok isinde at erobre hele Verden, saavidt jeg mærker, og saa skal Qvinderne her i Danmark forsvare sig selv. Vel har vi paa Slægtens Vegne Fru Inges og stolt Ingefrids kjække Exempler for Øie; jeg og mine Døttre troer jeg heller ikke vilde være bange for at lade nogle Skibe bore i Grund, hvis vi dermed kunde frelse Land og Konge; men Amazoner ere vi dog ikke, og bliver her ikke en Mand tilbage paa Gaarden, troer jeg vi døe, om ikke just af Frygt, saa af Kedsommelighed.»

«I gjør vort Kjøb alt for megen Ære, ædle Fru! – svarede Grev Albert – næst den Ære at staae Kongen og Fædrelandet bi, vilde vist enhver høflig dansk Ridder ansee det for den største Ære, at kunne more Eder og eders ædle Døttre her i Fruerstuen, helst naar han kom hjem fra en Seier – tilføiede han lidt skarp – og havde givet Prover paa, at han ikke var de Skjønnes Opmærksomhed og Deeltagelse uværdig.»

«Jeg følger med til Ribe», sagde den ene Ridder efter den anden.

Fru Helene saae, det var blevet Aivor, og at Esbern Snares Helteblod var kommet i Bevægelse hos Sønnene, medens Døttrene sade stille med Taarer i Øinene. Hun kastede Nakken lidt spidsk tilbage: «Nu vel, – sagde hun efter et Øiebliks Betænkning – saa reise vi Alle da til Hove; jeg har Grund til at haabe, at vi hverken vil være Kongen, eller Prindsesse Regitze uvelkomne, saameget mere som Prindsessen forlængesiden har indbudet mig til sig paa Ribehuus. Jeg haaber da vore tapre Riddere og Beskyttere ikke har større Til med at staae Hedninger ihjel, end at de kan modtage og beskytte tre christelige forladte Damer; thi jeg har nu ikke engang min lille Knud hjemme: han rider Ranke paa sin Morfaders Knæ; min gamle Fader Hertugen kan ikke afsee ham og troer ikke sin Datter saa forladt af al ridderlig Beskyttelse i Danmark.»

Ved denne Fru Helenes pludselige Beslutning blev Grev Alberts alvorlige Ansigt endnu mørkere og strengere, end sædvanligt, og han syntes at læse i Bisp Peders Miner, at han nu troede sin ufordeelagtige Mening om den skønne Frues Letsindighed eller vel endog strafvær-

dige Forhold og Hensigter bekræftet. Imidlertid bødte de sig begge tause, og tænkte kun paa Midler til at forebygge Udførelsen af denne raske Beslutning.

Fru Helenes Plan syntes heller ikke at behage hendes Stifønner, men af høist forskellige Grunde. Niels Mule overveiede angstelig hvorvidt det sømmede sig for en Ridderhustru ligefrem at besøge en Prindsesse, paa en flygtig og maaskee forlængst forglemt Indbydelse; Johan Marskalk, som var sin langt yngre Stifmoders Regnskabsfører, beregnede de unyttige Udgifter, Reisen og Opholdet ved Hoffet nødvendig maatte medføre; den lille tykke Absalon Bæig, som var rask nok, naar det gjaldt et Væddemaal, en Æresbejønning eller fremmede Daners Bifald, vilde nødigt paa Reisen spille sin ridderlige Høflighed paa sine Søstre og sin Fru Stifoder og søgte at afskrække dem med Aarstidens Strenghed og de slette Veie; men Ingen af Brødrene kjendte det vanærende Rygte om Kongens Forhold til den skønne Enke, og det høist Upassende i hendes Nærmelse til Hoffet under disse Omstændigheder faldt derfor Ingen af dem ind.

Hvad Fru Helene havde bestemt, gjorde enhver Indvending hende kun mere paastaelig i at udføre, og hendes lunefulde Indfald fandt saa stort Bifald hos Peder Strangesøn og Anders Grosøn, som derved fik deres Forlovede med sig, at alle Grev Alberts og Bisp Peders Forslag til at beskytte de Skønne paa Sæbygaard, som om Fjenden var midt i Landet, bleve forkastede. Grev Albert tilbød dem nemlig saa mange af sine bedste Væbnere til Beskyttelse, som hans skønne Værtinde fandt nødvendigt, og Bisp Peder mente, at den aldrende Hr. Niels Mule havde vundet Krigerære nok og med al Ære kunde blive tilbage hos Damerne. De havde imidlertid reist sig fra Bordet, og talede endnu herom med Iver.

«Jeg skulde næsten troe, – faldt Fru Helene dem ind i Talen – at den kjække Grev Albert og den ærværdige Bisp Peder frygte for, at jeg og mine Døttre skal erobre Ribe med Storm, siden det er dem saameget om at gjøre at holde os fangne her paa Sæbygaard.»

«Det kan blive farligt nok, ædle Frue! – svarede Greven høflig – om ikke just for det adstadige Borgerskab i Ribe, saa for de unge ridderlige Helte paa Ribehuus, og Kongen behøver nu frie og raske Helte, som ingen Lænker bør bære – selv ikke Skjønhedens.»

Ved denne Artighed blev Fru Helenes Ansigt mildt og venligt igjen, og hun betroede sin Datter, at den strenge Grev Albert, uaftet